

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

นี่ละของจริง

เวลาเทศน์สำคัญมากนะ ความจำเป็นสำคัญในเวลาเทศน์ ความจำเป็นจับเกี่ยวโยงกันไปเรื่อย ๆ ความจำเป็นจับ พอความจำขาดบึบหายเงิบเลยไม่ทราบว่าจะทำอะไรจำไม่ได้ แล้วก็ตั้งใหม่ พอพูดไปความจำขาดอีกจำไม่ได้อีก ตั้งใหม่เรื่อย วันหนึ่งเทศน์ไม่รู้ก็กัณฑ์ ต่อไปนี้จะเป็นอย่างนั้น มันเริ่มมาแล้วปีนี้ชัดเจนนมาก เทศน์ที่ไหนได้ระวังความจำเป็นมาตัดเนื้อธรรมเนื้อธรรมที่พูดต่อเนื่องกันไป พอตัดขาดบึบนี้เป็นคนละฝั่งไปเลย ไม่ทราบว่าจะทำอะไรมา ตั้งใหม่ก็ไม่ได้เรื่องได้ราว พอตั้งใหม่ไปความจำขาดอีก ๆ เรื่อย เป็นอย่างนั้นละ มันมีอยู่ทุกแห่งไปเทศน์ที่ไหน บางครั้งไม่มากแต่เจ้าของเองจับได้ ๆ บางแห่งก็มาก มันเริ่มมี เทศน์ที่ไหนมีอย่างเดียวกันจำไม่ได้ ขาดบึบหายเงิบเลย

ท่านเรียกสัญญา ความจดความจำ สังขารความคิด คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ สัญญาจับมาปะติดปะต่อกันไป เรื่องนี้ต่อเรื่องนั้น เรื่องนั้นต่อเรื่องนั้น เป็นเรื่องของสัญญาจับติดกันไป ๆ ถ้าสัญญาขาดบึบหายเงิบเลยจำไม่ได้ มันอยู่ในขั้น ๕ อย่าง คือมันเกี่ยวโยงกันกับจิต นอกนั้นไม่มี เราพูดตามหลักความเป็นจริงของจิตที่ครองชั้นด้วยความยึดถือ ๑ ครองชั้นด้วยความไม่ยึดถือ ๑ มีสองอย่าง ครองชั้นด้วยความยึดถือก็คือพวกเรา ๆ ท่าน ๆ เอาขั้นมาเป็นเราทั้งหมด เรียกว่าหมดทั้งตัวนี้เอามาเป็นเราทั้งนั้น นี่เรียกว่าขั้นของสามัญชน

ขั้นระ แปลว่ากอง หรือแปลว่าหมวด ถ้าเป็นหนังสือก็เรียกว่าหมวด ๆ ถ้าเป็นร่างกายนี้ก็เรียกว่าเป็นกอง แปลให้ชัด ๆ ก็ว่ากองทุกข์ เข้าใจไหม ขั้นระ แปลว่ากองกองอะไร กองทุกข์ แปลว่าหมวด หนังสือมีหลายหมวดหลายหมู่ แยกออก ๆ แปลได้ทั้งหมดทั้งหมดทั้งกอง ปกติของสามัญชนเราจะถือเอาหมด ทั้งร่างกายของเราหมดทุกชั้นทุกส่วนว่าเป็นเรา รับทราบด้วยความยึดถือ ด้วยความเป็นตัวของตัว นี่คือจิตของสามัญชนสามัญสัตว์ทั่ว ๆ ไป ต่างกันอย่างนั้น

ที่นี้จิตของพระพุทธเจ้า จิตของพระอรหันต์นั้น ท่านเพียงรับทราบ จะเรียกว่าอยู่ในความรับผิดชอบก็ได้ ขั้นอยู่ในความรับผิดชอบของจิตผู้เป็นเจ้าของแต่ไม่ยึดมั่น รับทราบตลอดเวลา อยู่เฉย ๆ นี่สังขารมันก็คิดขึ้นให้รับทราบ ๆ ไปเรื่อย ๆ คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้อย่างนั้นอย่างนี้ เรียกว่าสังขารขั้น รับทราบจากความคิด จำเรื่องนั้นเรื่องนี้ได้ สัญญาขั้น เวทนาจึงคือความสุข ความทุกข์ เฉย ๆ ที่มีอยู่ในร่างกายนี้ เป็น ๓ แล้ว ภายเป็นวัตถุ แข็งขาตินมือเรานี้เรียกว่ากาย เป็นวัตถุ กระจายออกไปเป็นสุข

เป็นทุกข์ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณรับทราบ เวลาอะไรมาผ่านทางตา ทางหู จมูก ลิ้น กาย ก็รับทราบว่าสิ่งเหล่านั้นมาผ่าน เช่น มองเห็นรูปก็เรียกว่าวิญญาณรับทราบทางรูป ทางเสียงทางกลิ่น

๕ อย่างนี้ท่านเรียกว่าเป็นขันธ เป็นกองเป็นหมวด จิตเป็นผู้รับผิดชอบในขันธนี้ ด้วยความไม่ยึดถือ ก็สักแต่ว่ารับทราบเท่านั้น ๆ ไม่แบกไม่หาม ไม่มีความสุขความทุกข์เข้าไปแทรกในจิตที่บริสุทธิ์นั้นได้เลย ความสุขความทุกข์มันก็เกิดกับรูปขันธ เช่น กระทบอะไรมันก็เจ็บ คำว่าเจ็บนั้นเรียกว่าทุกข์เวทนา อันนี้มันก็มีอยู่ในขันธ จิตที่บริสุทธิ์แล้วมีแต่เพียงรับทราบ ๆ ตลอดเวลา มีเท่านั้น นอกนั้นไม่มีที่ติดพันกัน ถ้าพูดภาษาโลกก็เรียกว่าติดพันกันตลอด ก็คือขันธ ๕ ของท่านกับผู้รู้ที่บริสุทธิ์ แต่ไม่ได้ติดพันแบบพัวพันนะ คือมันทราบกันตลอดเวลา จะเรียกว่าติดพันก็ได้ แต่จิตไม่ติด เป็นหลักธรรมชาติ เรื่องอันนี้มันก็เป็นของมันเอง ก็เป็นหลักธรรมชาติอันหนึ่ง

เรียกว่าจิตครองขันธมี ๒ ประเภท จิตของสามัญชน สามัญสัตว์ทั่ว ๆ ไปครองขันธ ถือขันธเป็นตนหมดเลย เป็นตนเป็นของตนทั้งนั้น จิตของพระอรหันต์ครองขันธ ไม่ได้ถือสิ่งเหล่านี้ สักแต่ว่าเป็นเครื่องใช้เครื่องอาศัยไปเท่านั้น รับทราบก็รับทราบ แต่ไม่รับทราบด้วยความยึดความถือ อุปาทานท่านไม่มี นี่ละธรรมเป็นเจ้าของของขันธท่านไม่ยึดถือ ถ้ากิเลสเป็นเจ้าของของขันธแล้วยึดทั้งหมด เต็มไปด้วยอุปาทาน ต่างกันอย่างนี้เอง

วันนี้พูดเกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องขันธ พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านครองขันธ คืออาศัยกันไปที่จะทำประโยชน์ให้โลกได้ตามกาลเวลาของมัน เช่น พระพุทธเจ้าทรงแนะนำสั่งสอนสัตว์โลก เทียวโปรดสัตว์ที่นั่นที่นี้ก็เอาขันธนี้ไป เอาจริงกายไป โลกเขาได้เห็น เขาเกิดสิริมงคลมหามงคลแก่เขา ในขณะที่ได้เห็นพระพุทธเจ้า ได้ชมพระบารมีพระพุทธเจ้า เพียงแล็บว่าเป็นพระพุทธเจ้าเท่านั้น ความเป็นมหามงคลจะเข้าทันทีในใจ นี้ที่ท่านโปรดสัตว์โลกเป็นอย่างนั้น พอได้เห็น หรือท่านรับสั่งคำใดออกมาเป็นมหามงคล ๆ ทุกอย่าง นี่ท่านทำประโยชน์แก่โลกที่เข้ามาสัมผัสสัมพันธ์กับท่าน จากนั้นก็แนะนำสั่งสอนเป็นประโยชน์แก่โลกเป็นขั้นเป็นตอนไปเรื่อย ๆ

เวลามีขันธอยู่ท่านเอาขันธนี้ ที่ว่าท่านเป็นเจ้าของแต่ท่านไม่ยึด คือธรรมล้วน ๆ ไม่ยึดขันธ ธรรมเป็นธรรม ขันธเป็นขันธ ต่างกันกับพวกเรา สำหรับพวกสัตว์ทั้งหลายนี้เป็นเราเป็นของเราไปหมดทั้งขันธนี้ เพราะฉะนั้นความกำเริบของมัน ทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว จึงเด่นชัดมาก ตื่นเต้น ทางชั่วก็กระเทือนมาก ทางดีกระเทือนมาก ดีใจก็จนตัวจะเหาะจะลอย เสียใจก็เหมือนหนึ่งว่าตกนรกทั้งเป็นในขันธนี้ แต่สำหรับท่านไม่มี มันต่างกัน

ท่านผู้บริสุทธิ์ พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านครองชั้นของท่านเป็นแบบเดียวกันเลย ไม่
ต้องไปถามกัน เป็นคนละวรรคละตอนไปเลยในจิตที่บริสุทธิ์แล้ว

ทีนี้เวลาท่านครองชั้นอยู่ท่านก็เอาธาตุชั้นนี้ไปทำประโยชน์ให้โลก จะแนะนำ
สั่งสอนอะไร ๆ ก็เอาชั้นนี้ออกแสดง เสียงก็เสียงของชั้น ภายก็เรื่องชั้น กิริยาท่าทาง
อะไรแสดงออกไปเพื่อเป็นประโยชน์แก่โลก เป็นเรื่องชั้นแสดงทั้งนั้น ออกมาจากจิตที่
บงการ ๆ ต่างกันอย่างนี้

สณฺญา อนิจฺจา สงฺขารํ อนิจฺจา คือแปรอยู่เรื่อย เสื่อมไปเรื่อย แปรไปเรื่อย ๆ
รูป ก็ อนิจฺจํ เวทนา ก็ อนิจฺจา ความสุข ความทุกข์ เฉย ๆ เกิดมา มีแต่แปรสภาพทั้ง
นั้น รูปร่างก็แปร เวทนา ความสุข ความทุกข์ เฉย ๆ แปร สัญญาความจำได้หมายรู้
แปร สังขารความคิดความปรุงแปร วิญญานความรับทราบ ก็แปรในขณะที่รับทราบ ๆ
เห็นผัสสแปรแล้ว พอเห็นผัสสดับไปแล้ว แปรแล้วนั้น เรียกว่าชั้น ๕ กองทุกข์อยู่ใน ๕
นี้ละ เครื่องมือใช้สำหรับพระอรหันต์ท่าน แต่เป็นไฟเผาพวกเรา เพราะเราไปยึดมั่นมา
เป็นตัวของตัวเองเข้าก็เป็นพื้นเป็นไฟ สงวนรักษาจนเป็นความหนักหน่วงถ่วงจิตใจจริง ๆ
เป็นทุกข์ขึ้นที่ใจ

ชั้นเขาไม่ทุกข์แหวะเขาเฉย ๆ แต่ใจผู้ไปแบกไปหามชั้นนั้นซีมันเป็นทุกข์
สำหรับพระอรหันต์ท่าน พระพุทธเจ้าท่านไม่มี เป็นหลักธรรมชาติ จะบังคับให้มีก็ได้
เมื่อไม่มี เวลาที่อยู่จะบังคับให้หายสูญไปก็ไม่ได้ เวลามันยึดนี้บังคับให้มันถอนมันก็ไม่
ถอน เมื่อไม่ควรแก่เหตุแก่ผลของมันที่จะถอนได้ก็ถอนไม่ได้ ต้องยึดอยู่ชั้น แยกหาม
อยู่ชั้น ภาราทเว ปญฺจกฺขนุธา ท่านจึงประกาศออกมาว่า ชั้นทั้งห้าเป็นภาระอันหนัก
ท่านบอกแล้ว แยกด้วย หนัก ชั้นพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านไม่แบก ท่านใช้ตาม
กาลเวลาของมันเท่านั้นท่านไม่มีอะไร เรื่องรับทราบ ๆ แต่ไม่แบกไม่หาม เป็นหลัก
ธรรมชาติเอง เมื่อละได้แล้วจะบังคับให้ติดก็ไม่ติด เอาอะไรมาบังคับก็ไม่ได้ เป็นอ
ฐานะ คือเป็นไปไม่ได้แล้ว เมื่ออยู่ในฐานะของมันที่ยึดที่ถือนี้จะถอนก็ถอนไม่ได้ เมื่อ
เหตุผลไม่พร้อมที่จะถอนได้เป็นวรรคเป็นตอน จนกระทั่งถอนได้โดยสิ้นเชิงจาก
อุปาทานทั้งหลาย ถอนไม่ได้

เพราะฉะนั้นท่านถึงให้บำเพ็ญธรรม ธรรมเครื่องถอดเครื่องถอนสิ่งที่เป็นพิษ
เป็นภัย เหล่านี้เป็นพิษภัยทั้งนั้น ความหลงทั้งหลายเป็นภัย พิจารณาเรื่องหลง เพราะ
อะไรจึงหลงมัน มันเป็นอะไรอันนั้น ตามเข้าไปหาสาเหตุ หลงมันอะไร พิจารณาเข้าไป
หาสาเหตุที่มันหลง มันหลงอะไร ดูจนเห็นตามหลักความจริงแล้วความหลงนั้นก็หาย
ไป ความรู้ก็เด่นขึ้นมา ปล่อย ๆ เป็นลำดับ ปล่อยคราวนี้ไม่ได้ เบาลง ๆ ต่อจากนั้นไป

เมื่อพิจารณาจบแล้วเอาไว้ก็ไม่อยู่ ขาดสะบันไปเลย นั่นเรียกว่าถอน ต่างกันอย่างนั้น กับพวกเรา

ที่มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังนี้เราพูดอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกอย่าง เราไม่เคยสะทกสะท้านกับแดนใดในสามแดนโลกธาตุนี้ ว่าจะมีสูงมีต่ำเป็นคู่แข่งกับธรรมได้ ไม่มีเลย ธรรมถ้าพูดถึงว่าสูงก็เรียกว่า โลกุตระธรรม แปลว่าธรรมที่สูงกว่าโลกตลอดมา ไม่ว่าธรรมชั้นใดสูงกว่าโลกไปตลอดเลย จนกระทั่งวิมุตติพระนิพพาน ธรรมธาตุ สูงกว่าโลกล้วน ๆ ไปเลย ที่นี้เวลามาปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้วทุกแง่ทุกมุม โดยสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ให้ปฏิบัติตามที่ท่านสอน นี่คือแบบแปลนแผนผังที่ถูกต้องแม่นยำที่สุด ได้แก่สวากขาตธรรมที่พระพุทธเจ้าสอนไว้เรียบร้อยแล้ว ไม่มีอะไรบกบางเลยนะ เต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกทีทุกที ไม่มีอะไรบกพร่องเลย จึงเรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ดีแล้ว ตรัสไว้ชอบแล้ว

ตั้งแต่กิเลสมีในหัวใจนี้ เอาต้นเหตุมันนี่ก่อนนะ กิเลสเราปฏิเสธได้ไหมอยู่ในหัวใจของเรา ที่พระพุทธเจ้ามาสอนว่า กิเลสมีอยู่ในหัวใจของสัตว์ กิเลสแยกประเภทออกไปคืออะไรบ้าง ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ความรักความชังเหล่านี้ มีไหมในหัวใจของเรา พระพุทธเจ้าสอนว่ามี และสอนให้ละอันที่มีนี้ด้วย ผิดไหมพิจารณาซิ นี่ละต้นเหตุที่มันจะกระจายออกไปสิ่งทั้งหลาย จะต้องค่อยเบิกอันนี้ออก ท่านสอนลงไปตรงนี้ ที่นี้เมื่อเรายอมรับว่าความโลภมีอยู่ในใจของเราแล้ว ความโกรธ ความหลง กิเลสมีอยู่ในใจของเราแล้ว แล้วก็อยู่ในใจของพระพุทธเจ้าผู้เป็นศาสดามาก่อนแล้ว ทรงรู้ทรงเห็น ทรงละทรงถอนเรียบร้อยแล้วจึงมาสอนพวกเรา จึงไม่มีอะไรผิด ว่าอะไร ๆ ก็มี สำหรับอยู่ในหัวใจของเรามี

ที่นี้แยกออกไปอีก เป็นแขนงแห่งกรรมที่จะคืบคลานต่อไปในภพชาติต่าง ๆ เพราะอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วของตน มันก็จะกระจายของมันไปอย่างนั้น ไม่ต้องว่าจะแหละ คือมันกระจายของมันไปอย่างนั้นมาตั้งกับตั้งกลับแล้ว ส่วนตัวบุคคลเรียกว่าจะกระจายก็ได้ มันเป็นของมันไปอย่างนั้น นี่สอนไว้ถูกต้องแล้ว ว่าอะไรว่าสัตว์ประเภทใด ๆ เห็นแล้วทุกอย่าง รู้แล้ว ในน้ำบนบกดินฟ้าอากาศไม่มีว่าง ที่สัตว์จะไม่ตายไม่เกิดไม่เสวยความสุขความทุกข์ของตัวเอง เต็มท้องฟ้ามหาสมุทรทั่วแดนโลกธาตุ เต็มไปด้วยจิตวิญญาณของสัตว์ นี่ทรงรู้ทรงเห็นกระจ่างแจ้งหมดแล้วจึงนำมาสอน เห็นไหมล่ะกระจายออกไปข้างนอกละที่นี้ จากใจที่ว่ากิเลสนี้มีไหม ถ้ายอมรับว่ามีแล้ว กิ่งแขนงของกิเลสที่พาให้ไปนี่มีไหม นี่ก็กระจายออกไปละที่นี้กิ่งแขนงของมัน ต้นไม้ต้นหนึ่งมีแล้ว กิ่งก้านของมันก็มี ยอมรับต้นแล้วก็ต้องยอมรับกิ่งก้านดอกใบของมัน

อันนี้กึ่งก้านของกิเลสคืออะไร ชาตคติความเกิด ฆราวาสความแก่ พยาธิความเจ็บ มรณะความตาย ตกลงต่ำขึ้นสูงนี้เป็นเรื่องของกิเลสของบุญของกรรมซึ่งเป็นสมมุติด้วยกัน สมมุติอันหนึ่งฝ่ายดี สมมุติอันหนึ่งฝ่ายชั่วคือกิเลส กิเลสก็ไปทางบาปทางกรรม ถ้าเป็นเรื่องธรรมก็ไปทางบุญทางกุศล ทั้งสองอย่างนี้ออกจากใจด้วยกัน เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนลงมาที่ใจ ให้ใจยึดในสิ่งที่เป็นคุณอยู่กับตัวเอง ส่งเสริมสิ่งที่เป็นคุณในตัวเอง แล้วพยายามกำจัดปิดเป่าสิ่งที่เป็นโทษซึ่งเกิดในตัวเองเหมือนกัน ออกไปโดยลำดับลำดับ นี่ออกอย่างนี้นะ นี่ท่านสอน สอนอย่างนั้น

แล้วกระจายออกไป พุดถึงเรื่องสัตว์ทั่วแดนโลกธาตุ ก็เป็นสวากขาตธรรมแล้ว เรื่องนรกอเวจี สวรรค์ชั้นพรหมไม่ต้องพุด แบบเดียวกันหมดกับที่ว่าสัตว์โลกทั่วแดนโลกธาตุ มีอย่างนี้เหมือนกันหมด แล้วสอนไปตรงไหนก็สอนด้วยความรู้ความเห็น ความเป็น สอนไปตามกึ่งตามก้านของมันแล้วจะผิดไปไหนพระพุทธเจ้าสอน นำมาสอนโลก โลกก็ให้ตั้งใจปฏิบัติ

ที่นี้เฉพาะอย่างยิ่งผู้ตั้งใจปฏิบัติเพื่อธรรมขั้นสูงขึ้นไปโดยลำดับ ก็จ่อเข้าที่จิต เช่นอย่างนักภavana พระสาวกทั้งหลาย พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน อยู่ในป่าในเขารุกขมูล ร่มไม้ นั่นเป็นสถานที่บำเพ็ญสมณธรรม เรียกว่ามหาวิทยาลัยของพระพุทธเจ้า มหาวิทยาลัยของพระสงฆ์สาวก ได้แก่ รุกขมูลเสนาสน์ บรรพชาอุปสมบทแล้วให้เธอทั้งหลายไปอยู่ในป่า รุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื่อมผา หรือป่าช้าป่ารกชัฏที่ ไหน เอ้า ไป ให้ไปอยู่สถานที่นั้นเพื่อบำเพ็ญสมณธรรมกำจัดสิ่งกังวลทั้งหลาย ซึ่งมัน คลุกเคล้าเต็มไปอยู่ทั่วดินแดน ให้ไปหาอยู่สถานที่นั้น เพื่อเป็นความสะดวกในการ บำเพ็ญธรรม และให้ทำความอดุสสำหรับพยายามบำเพ็ญอย่างนั้นตลอดชีวิตเถิด โนนนะ ฟังซิของเล่นเมื่อไร เอาตลอดชีวิต

ไอ้เราชั่วประเดี๋ยวประด๋าวแล้วโตดใส่หมอน ๆ มันตลอดชีวิตอะไร มันจะตาย ทั้งเป็นรู้ใหม่ละ ท่านบอกให้อดุสสำหรับพยายามตลอดชีวิตเถิด อันนี้ฟาดไปสองสามก้าว โตดใส่หมอนแล้ว มันตลอดชีวิตเอาหมอน กุสลา เลยพวกนี้ นี่ละมหาวิทยาลัยของพระพุทธเจ้า ศาสดาองค์เอกออกมาจากป่า สำเร็จมาจากป่า พระพุทธเจ้าของเราสำเร็จมาจากไหนก็รู้กันแล้วในพระประวัติ ก็ออกมาจากป่า ไล่พระสงฆ์สาวกเข้าในป่า เป็นมหาวิทยาลัยป่า สอนพระสาวกให้เป็นนักศึกษา ถ้าสมัยปัจจุบันของเราเรียกว่าเป็นนักศึกษา ศึกษารธรรม ศึกษาเพื่อมรรคเพื่อผล เพื่อรู้ตามความสัตย์ความจริงทั้งหลายแล้ว ปฏิบัติตาม เอ้า ผลปรากฏขึ้นมา องค์นี้สำเร็จพระโสดา องค์นั้นสำเร็จพระสกิทา องค์นั้นสำเร็จพระอนาคา องค์นี้สำเร็จพระอรหันต์ แล้วออกมาเป็นครูสอนโลก เป็น สรรณ คัจฉามิ ของพวกเรา

นี่ สงฆ์ สรณิ คจฺจามิ ออกมาจากป่า เกือบว่าร้อยทั้งร้อยนะ ไม่ได้พูดร้อยที่เดียว เกือบว่าร้อยทั้งร้อย เพราะจำนวนมากสำเร็จมาจากป่าทั้งนั้น ที่ย่อย ๆ ที่สำเร็จตามอุปนิสัยของท่านแก่กล้าสามารถรวดเร็วนี้ ท่านอยู่ที่ไหนท่านสำเร็จได้ อันนี้มีจำนวนน้อยมาก ผู้ที่ตั้งใจเข้าไปบำเพ็ญในมหาวิทยาลัยป่าตั้งพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้เรียบร้อยแล้วนี้มีจำนวนมากทีเดียว นี่ละสำเร็จออกมาก็เป็น สงฆ์ สรณิ คจฺจามิ ของพวกเรา คือท่านเหล่านี้เอง นี่ละมหาวิทยาลัยป่าของพระพุทธเจ้าท่านสำเร็จมาอย่างนี้

พระพุทธเจ้าท่านสอนโลกท่านสอนด้วยความลำบากลำบาก อุทิศสัพเพทธานุสสาห์พยายามอยู่ในป่าในเขา ชำระสะสาง นี่ละเบื้องต้นที่จะชำระตัวเสียดจัญไร ตัวมีติดบอดภายในใจได้ ต้องไปหาสถานที่ที่สำคัญ ๆ พัดกับมัน เมื่อได้ที่เหมาะสมแล้วการชำระสะสางก็ค่อยเหมาะไปตามกัน วันนี้ก็เหมาะ วันหนาก็เหมาะ วันไหนก็เหมาะ ก็ค่อยกระจำงแจ่งขึ้นมา สำเร็จเป็นขั้นเป็นภูมิขึ้นมา ออกมาเป็นสรณะของพวกเรา ท่านมีหลักเกณฑ์อย่างนี้ไม่ได้สอนลอย ๆ แบบที่ว่าปฏิบัติมาอย่างลอย ๆ ท่านไม่มี

ท่านมีหลักมีเกณฑ์มาตั้งแต่ต้นเลยทีเดียวพระพุทธเจ้า ตรัสรู้ก็เป็นแบบฉบับของสาวกของสัตว์โลกทั้งหลาย ตรัสรู้ในป่า แก้กิเลสก็แก้กิเลสภายในหัวใจ แก่ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา แก่เหล่านี้ พวกสัตว์ทั้งหลายสังสม เข้าใจไหมละ พระพุทธเจ้าสอนให้แก่ พวกนี้ปฏิบัติตนแบบสังสม เป็นคู่แข่งพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นไปที่ไหนจึงมีแต่คู่แข่งพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน ๆ บรมสุข ๆ ครอบแดนโลกธาตุ เราไปที่ไหนมีแต่มหันตทุกข์ อยู่ที่ไหนมีแต่มหันตทุกข์เต็มบ้านเต็มเมือง เพราะมันเต็มหัวใจ มันไม่มีอะไรเป็นความสุขละชิ นี่มันคู่แข่งของธรรมคือกิเลส มันเหยียบย่ำทำลายเรา

พระพุทธเจ้าสอนมาตามหลักความจริง ถ้าพูดตามหลักความจริง ออกมาจากกิเลสแล้วกระจายออกไปข้างนอกกว้างขวางขนาดไหน รู้ไปหมดเห็นไปหมด นำมาสอนได้หมด ที่นี้พวกเราปฏิบัติ ตั้งแต่จะดูหัวใจตัวเองมันก็ได้เรื่องได้ราวจะเอาประโยชน์มาจากไหนนั่นซี มันน่าอ่อนใจนะ นี่เราพูดถึงเบื้องต้นที่ว่าเราเอาตัวของเราออกยัน เราไม่เคยสะทกสะท้านในสามแดนโลกธาตุนี้ เราไม่มีอะไร ที่เป็นแดนสมมุติทั้งหมดนี้เป็นถึงขยะตามขั้นของถึงขยะ ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบเอานะ คำว่าถึงขยะนี้ถ้าเรารวม ๆ แล้วเรียกว่า สิ่งที่ไม่พึงปรารถนาทั้งหลายอยู่ในถึงขยะนั้นหมด นี่หมายความว่าอย่างนั้น แต่ถึงขยะที่เทียบโลกกับธรรมนี้ เป็นถึงขยะเป็นขั้น ๆ ตอน ๆ เรียกว่าสามแดนโลกธาตุนี้รวมแล้วเรียกว่าถึงขยะ

ที่นี้ถึงขยะในสามแดนโลกธาตุนี้มีเหลี่ยมล้ำต่ำสูงต่างกัน ถึงขยะประเภทนี้ถึงขยะที่พร้อมที่จะผลิตตัวให้เป็นของดิบของดีจนกระทั่งเลิศเลอได้ ก็สอนถึงขยะประเภท

นี้ แล้วลดลงมาก็มีจำนวนน้อยลงไป ก็สอนประเภทนี้ ถึงขยะเป็นประเภท ๆ ลงมา ตั้งแต่ถึงขยะที่แรกที่ผู้พร้อมแล้วที่จะบรรลुरुธรรม แต่เวลานี้ยังอยู่ในรั้วแห่งถึงขยะอยู่ ยังไม่เปิดปากคอกยังออกไม่ได้ พอพระพุทธรเจ้ามาสอน เช่น เบญจวัคคีย์ทั้งห้า เทวเม ภิกษุเว นี้ ผิงออกปากคอกไปเลย อนัตตลักขณสูตรฟาดลงไป พวกคอกนี้แหลกเลย นี้ ออกจากถึงขยะคือสมมุติ แดนสมมุติอันสุดท้ายแล้วผิงขึ้นแดนนิพพานเลย จากนั้นก็ถึงขยะลดลงมา ๆ ให้เข้าใจอย่างนี้นะ

ไม่ได้ว่าถึงขยะแล้วเป็นกองมูตรกองคูดด้วยกันหมดนะ เป็นชั้น ๆ ของถึงขยะ แยกประเภทตามสมมุตินั้นแหละ ผู้ที่เยี่ยมก็ถึงขยะประเภทแรกเยี่ยม แล้วลดลงมา ๆ จนกระทั่งเป็นถึงขยะเต็มไปด้วยมูตรด้วยคูด ไม่ยอมฟังเสียงอรรถเสียงธรรมเสียงบุญเสียงบาป มีตั้งแต่จะเอาความชั่วช้าลามกว่าเป็นของดีของดีมาเผาตัวเองตลอดเวลาตายแล้วจม ถึงขยะถึงนี้จมอย่างไม่สงสัยเลย ถึงขยะเหล่านั้นขึ้นได้ ๆ ถึงขยะปทปรมะนี้ไม่มีทาง จมได้ตลอด นี้เรียกว่าถึงขยะเต็มยศ หากคุณค่าหาราคาไม่ได้ เลื่อนจากถึงขยะนี้แล้วมีสารประโยชน์แทรกอยู่นั้น แทรกอยู่ตามมากตามน้อยขึ้นเป็นลำดับลำดับา จนกระทั่งถึงวิมุตติพระนิพพานจากถึงขยะที่สุดยอด เรียกว่าสมมุติ ที่ถึงขยะสมมุตินั้นจะก้าวออกแล้วนั้น เหมือนว่าวัวอยู่ปากคอก นั้นละเป็นถึงขยะอันสุดท้าย ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้อย่างนี้นะ

บางคนจะไม่เข้าใจว่า อะอะก็ถึงขยะ ๆ แยกประเภทของสัตว์โลก ท่านไม่ได้หมายถึงว่าสัตว์โลกเป็นถึงขยะหมดนะ แต่โลกมีสมมุติก็ต้องแยกมา แยกแล้วก็ต้องแยกเป็นประเภทให้เห็นอีก ถึงขยะประเภทที่หนึ่งปทปรมะ มีแต่มูตรแต่คูดแต่ส้วมแต่ถ่านเต็มอยู่ในนั้น อันดับขึ้นมาก็ดีขึ้น ๆ แต่รวมแล้วอยู่ในถึงขยะ เพราะแดนโลกธาตุนี้เป็นแดนถึงขยะแห่งวิมุตติพระนิพพาน ต่างกันขนาดนั้นละ จึงเรียกว่าเหล่านี้แดนถึงขยะ แล้วที่นี้ผ่านไป ๆ พอถึงแดนนิพพานแล้วหมดคำว่าถึงขยะ

ที่นี้ย้อนเข้ามาอีกว่าในสามแดนโลกธาตุนี้ เราเคยผ่านเกิดแก่เจ็บตายมาก็กัปก็กลับ ไม่ต้องไปหานับที่ไหนดูหัวใจดวงนี้ ตัวมันหมุนเวียนตลอดเวลามาก็กัปก็กลับนี้ ให้มันกระจำงแจ่งขึ้นในวงปัจจุบัน ด้วยความสง่าแห่งธรรมสาดกระจายออกไปนี้ครอบโลกธาตุหมดแล้ว นี้ออกมาพูดได้อย่างเต็มปาก เราจึงไม่เคยสะทกสะท้านกับสิ่งใดในสามแดนโลกธาตุนี้ คำว่ากล้าก็ดี คำว่ากลัวก็ดี เราไม่มี หมดไปโดยสิ้นเชิง ให้กล้าก็ไม่กล้า ให้กลัวก็ไม่กลัว เพราะเป็นหลักธรรมชาติแล้ว

รู้ก็รู้อย่างนั้นจริง ๆ ไม่ต้องไปหาใครมาเป็นสักขีพยาน เพราะธรรมพระพุทธรเจ้าเป็นสักขีพยานแห่งความมั่นคง หรือแห่งความแน่นอนเต็มที่แล้ว เมื่อปฏิบัติตามแบบแปลนคือสวากขาตธรรมนี้แล้วต้องรู้ตามนั้น ๆ ด้วยอำนาจแห่งอุปนิสัยของบุคคลที่แก่

กล้าสามารถต่างกัน จะรู้ตามนั้น ๆ ไม่เป็นอย่างอื่น เมื่อปฏิบัติไปอย่างนี้มันก็รู้ไปอย่างที่ว่า ๆ โดยลำดับ หายสงสัยเป็นลำดับ จนกระทั่งถึงเวกเปิดโล่งโลกธาตุหมดแล้วถามหาอะไร พุดแล้ว สาธุ ขึ้นอย่างนี้ทันทีก็ได้นี้ ไม่สะทกสะท้าน ถามพระพุทธรเจ้าหาอะไร สนฺทสิฏฺฐิโก สอนไว้เพื่ออะไร ผู้ปฏิบัตินั้นและรู้ด้วยตนเอง พระพุทธรเจ้าเป็นผู้ทรงสอนเอง พระองค์ทรงรู้ด้วยตนเองมาแล้วจึงมาสอนโลก สอนโลกก็ให้ปฏิบัติเพื่อรู้ด้วยตนเอง

สนฺทสิฏฺฐิโก แปลว่า ประจักษ์ด้วยตัวเอง เมื่อพระพุทธรเจ้าสอนให้ปฏิบัติเกิดจะรู้ด้วยตนเอง รู้ขึ้นมาแล้วยังไปถามพระพุทธรเจ้าอยู่ พระวาจาพระพุทธรเจ้านี้ก็ไม่มีฤทธาศักดานุภาพ ไม่ขลัง ไม่เด็ดไม่ขาด ยังต้องไปทูลถามพระพุทธรเจ้าอยู่ เพื่อให้พระโอวาทนี้เต็มบทเต็มบาท เต็มฤทธิ์เดชของโอวาทนี้ ผู้รู้รู้อย่างนั้นแล้วถามพระพุทธรเจ้าหาอะไรก็เพียงเท่านั้น นี่ก็เป็นอย่างนั้นจะให้เข้าใจ นี่สอนพี่น้องทั้งหลายมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มกำลังความสามารถ เราไม่ได้หวังเอาอะไรจากพี่น้องทั้งหลายนะ มีตั้งแต่เรื่องความเมตตาสงสารเต็มหัวใจตลอดเวลา ไปที่ไหนตะเกียกตะกายจะเป็นจะตายไม่ว่า เห็นแก่ใจของสัตว์โลกทั่ว ๆ ไปนี่นะ

สตุต แปลว่า ผู้ยังติดขัดข้องอยู่ในถึงขยะว่าอย่างนี้เลย ขยะประเภทไหนก็ตามยังติดก็บอกว่าติด พระพุทธรเจ้าท่านทรงสั่งสอน นี่ก็อุตสาห์พยายามไป ไปที่ไหนไปไกลไปไกลไป เห็นประโยชน์แก่สัตว์โลก ได้นิดหนึ่งเท่านั้นเป็นคุณค่ามหาศาลนะ เรื่องความดีนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย จึงอุตสาห์พยายาม ปฏิบัติมาเต็มกำลังความสามารถ สิ่งที่เราที่เห็นเราก็ไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะรู้เห็นขึ้นมา แต่มันกระจ่างแจ่งขึ้นมาด้วยพระโอวาทพระพุทธรเจ้าจะเป็นด้วยอะไร

สวากขาตธรรมคือแว่นส่องทาง เปิดเผยเป็นลำดับลำดับ ให้ก้าวเดินตามนี้จะไม่ไปไหน ที่สอนไว้แล้วเป็นเครื่องประกันเรียบร้อยแล้วว่า มีอยู่ตามที่สอนทุกอย่าง ตั้งแต่กิเลสมีอยู่ในหัวใจออกไป จนกระทั่งถึงสัตว์โลกสามแดนโลกธาตุ มีอยู่ตามสภาพของตนไปหมด เอา พิจารณาตามนี้จะรู้ไปตามนั้น นั่น ความหมายว่าอย่างนั้น ก็เมื่อปฏิบัติตามแบบแปลนแผนผังมันก็รู้ตามนั้น ๆ แล้วไปค้ำพระพุทธรเจ้าหาอะไร นี่ละที่เอามาสอนโลกเวลานี้ละ เราสอนถึงขนาดนั้นละ เราถึงไม่เคยมีอะไรกับใคร ไปที่ไหน ๆ เหมือนกัน ถ้าหากเราพูดให้เต็มยศก็ว่ามันเหมือนไม่มีอะไรในโลกอันนี้ มันว่างไปเสียหมดเลย เดินไปอย่างนี้ ร่างกายนี้เหมือนกับเป็นร่างเป็นถึงขยะไปอย่างนั้น อันนี้มันก็ถึงขยะเข้าใจไหมละ

ร่างกายนี้ก็คือ ถึงขยะ ธรรมชาติอันหนึ่งอยู่ในถึงขยะก็ไปอย่างนั้นแหละ อาศัยถึงขยะนี้แหละ เขาเรียก เทิดกันไป เอาถึงขยะนี้เทิดอันนั้นไป ไปที่ตรงนั้นไปที่ตรงนี้

ครั้นเข้าไปเฉพาะอย่างยิ่ง เข้าไปในครวนี้รู้มาเลย สันพร้านี้เราว่าอย่างนั้น เพราะเราไม่ได้มาหาใครนี่นะ มาหายุ่งทำไม ดูเอานะไปในครว เพราะเราไปนี้ไปด้วย พุดไม่ถูก แต่มั่นจิ่ง ๆ อยู่ในหัวใจ ส่วนมากก็จะดูสัตว์ ไปนี้สอดส่องนั้นสอดส่องนี้ เพราะความเมตตาสัตว์ ยิ่งเห็นสัตว์ด้วยแล้วคนมายุ่งไม่ได้นะ พันกับสัตว์เลย ใครมายุ่งไม่ได้ ทั้งศอกทั้งอะไรทองเลย เข้าใจไหม โมโห ต่ำวาก ๆ ไปตามนั้นแหละ นี่ความเมตตาพี่น้องทั้งหลายฟัง ไม่ได้คุณนะ มันเป็นของมันเองจะให้ว้ายังไง

ไปที่ไหนนี่มันเป็น ธรรมชาติอันนี้เป็นหลักธรรมชาติของมัน เวลายังมีธาตุขันธ์ เกี่ยวกันกับสมมุติอยู่ กิริยาแห่งจิตอันนี้มันก็ต้องออกเป็นสมมุติตามชั้นของจิต มันจะออกไปตามสิ่งต่าง ๆ เฉพาะอย่างยิ่งคือ พวกจิตวิญญาณ สัตว์แต่ละตัว ๆ มีวิญญาณอยู่ในนั้นมีจิตอยู่ในนั้น เหล่านี้ไม่มีความหมาย ต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้าอากาศ ไม่มีความหมายนะ จิตดวงนี้จะไม่เกี่ยวข้องทะเลไปเลย จิตวิญญาณของสัตว์โลกอยู่ที่ไหนเข้านั้น ๆ นี่ท่านทั้งหลายเคยเห็นไหม ท่านทั้งหลายเคยได้ยินมีใครมาพูดไหม นี่พูดอย่างหัวใจขาดสะบั้นขาดไปเลยนะ มันเด็ดขนาดนั้นอยู่ในหัวใจนี้ไม่ได้สงสัย จึงไม่ถามใคร คิดดูซิ พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าไม่ทูลถาม ของจริงขนาดนี้แล้ว ทูลถามอะไร ถ้ายังถามอยู่มันก็ปลอมละซิ นี่ละของจริง

พี่น้องทั้งหลายรู้แล้วยังว่าเวลานี้ ธรรมมีอยู่หรือไม่มี บาป บุญ มีไหม มีหรือไม่มี ให้ถามเจ้าของนะ อย่ามามัวเกาหมัดอยู่นี่นะ หมามันก็มีหมัด อย่าไปยุ่งกับหมานะ อย่าไปเกาหมัดให้หมาเดี๋ยวมันศอกจืดเอานะ ตั้งแต่เข้าเกาอยู่ก็แทบเป็นแทบตายมาเกายุ่งทำอะไร หมัดของพวกเธอเป็นภัยยิ่งกว่าหมัดของฉันทันนี้นะ หมัดของพวกเธออย่างไร เข้าใจไหม หมัดของคนนี้ มันหมัดพิลึกนะ อย่าให้แปลไปแปลเอาเอง หมัดของคนกับหมัดของหมาต่างกัน หมัดของหมาไม่เป็นพิษเกายิก ๆ แยก ๆ แล้ว หมัดคนนี่เกาวันยังคำคืนยังรุ่ง มันจะเป็นจะตายเพราะเกาหมัด เดินแอบไปหาหมา ๆ ก็ศอกทองเอาซิ มันโมโห เข้าใจ ไห้ มันนำโมโหจริง ๆ นะ มันเป็นอย่างนี้ จำอยู่นั้นมันไม่เห็นนี่จะทำยังไง นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเลิศขนาดไหน ให้พากันจับให้ถึงใจนะ

อย่าเชื่อกิเลสมันหลอกอยู่นะ บาปไม่มี บุญไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี มีตั้งแต่เรื่องที่ปิดหูปิดตาเราให้จมทั้งนั้นให้จำให้ดี ศาสดาพาใครจมเมื่อไร เวลานี้บาปบุญนรกสวรรค์ใครเป็นคนสอนไว้ ไม่ใช่พระพุทธเจ้าเป็นใครสอนไว้ กิเลสตัณหา มันสอนไว้เมื่อไร มีแต่ลบเท่านั้น บาปไม่มี บุญไม่มี เห็นไหมมันสอน แล้วก็พาสัตว์ให้จมลงในนรก รู้ไหม เวลานี้จำให้ดีนะคำนี้ เอาละวันนี้พอ

พอหยุดแล้วที่นี้เหนื่อย นี่ยังตื่นเหนื่อยเฉย ๆ พอหนักมากกว่านี้แล้วโรคหัวใจ มันจะยิบแย็บ ๆ ขึ้นนะ ถ้าทางนี้ยังเร่งไม่ถอย ขึ้นฟุ้งเลย นั่นละโรคหัวใจมันไม่ได้

หายนะ มันสงบตัว ให้หายจริง ๆ ไม่หาย ถ้าอยู่ธรรมดาเหมือนไม่มีนะ เวลาเทศน์ธรรมดาก็เหมือนไม่มี พอเทศน์ถึงธรรมชั้นสูงเข้าไปแล้วมันใช้กำลังมาก เวลาลมพุ่งออกนี้มันกระแทกเข้ามา ๆ ธรรมะสูงเท่าไรลมยิ่งรุนแรง เพราะพลังของธรรมดีดออก ผิง ๆ ฟุ้งทั้งหลายฟุ้งซัน นั่นละธรรมเป็นอย่างนั้น เวลาจะเอาให้เต็มเหนี่ยวของธรรม แล้วธรรมต้องออกเต็มเหนี่ยว ทีนี้พวกลมพวกอะไรเครื่องมือนี้ต้องออกเต็มเหนี่ยว แล้วก็สะท้อนเข้ามาเป็นภัยต่ออันนี้เอง

ที่ว่าโรคหัวใจกำเริบในขณะเทศน์ เป็นเพราะธรรมประเภทที่หนักหน่วงมันรุนแรง กระเทือนกระแทก ๆ ถ้าธรรมดานี้ก็ไม่เป็นไร อย่างที่เราเทศน์ กทม. นั้นเราพยายามระวังไว้ให้พอเหมาะพอดีกับคนจำนวนมาก เรียกว่า แกงหม้อใหญ่ ให้ได้ประโยชน์ทั่วถึงกันเราคิดไว้เรียบร้อยนะ ถึงจะมีธรรมะชั้นสูงก็ไม่ให้รุนแรงถึงกับจะเป็นความเสียหายแก่ผู้ควรจะได้รับประโยชน์ ให้ได้ประโยชน์ทั่วถึงกัน เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการจึงไปเรียบ ๆ ธรรมดา ๆ ส่วนสูงเกี่ยวกับเรื่องพระก็มีแยบ ๆ ไปบ้างพอหอมปากหอมคอ ไม่ให้มากกว่านั้น

เดี๋ยวนี้เทศน์ไม่เหมือนแต่ก่อนได้ระวางชั้นธนะ แต่ก่อนตั้งแต่ ๕๐๕ ย้อนหลังนี้ โอ้ย ฟุ้งเลยนะ พูดจริง ๆ คือธาตุชั้นธมันพร้อม ธาตุชั้นธคือเครื่องมือนี้พร้อม ใจก็เต็มตัวอยู่แล้ว เวลาออกนี้ฟุ้ง ๆ โห บางทีให้พระท่านเอาเทปมาเปิดให้ฟังตอน ๐๕ นะ เทปเริ่มเข้ามาในวันนี้ดูเหมือนปี ๐๔-๐๕ ให้พระเปิดเทปให้ฟังหน่อยนะ มีแต่เทศน์ให้คนอื่นฟังเจ้าของไม่ได้ฟัง เปิดให้ฟังหน่อย เปิดให้ฟังเฉพาะเทศน์สอนพระ มันก็ฟุ้ง ๆ เมื่อเทศน์จบแล้ว โอ้โห ขนาดนี้เทียวหรือ คือมันเหมือนปืนกลเลย ฟุ้งจนไม่ทัน ทีนี้เวลาพูดไป ๆ นี้ เนื้อธรรมยังไม่หมดแต่ลมหายใจมันหมด รีบสูดลมหายใจ ติดเทปดังฟิ้ว ๆ ขนาดนั้นนะ นั่นหมายถึงว่าธาตุชั้นธดี ไม่มีอะไรที่จะเป็นกังวล เดียวนี้ไม่ได้นะ ถ้าอย่างนั้นตายเลย ซ็อกไปเลยอย่างที่ว่านี้ มันต่างกัน

เวลานี้เทศน์ที่ไหนต้องเอานี้เป็นใหญ่ เอาธาตุชั้นธเป็นใหญ่ ธรรมค่อยเดินเพื่อประโยชน์แก่โลกได้เท่าที่ควร ๆ จะให้มากกว่านี้อันนี้จะเป็นภัย เป็นภัยต่อตัวเองแล้วยังเป็นภัยต่อโลกอีก จึงเทศน์ไม่ได้เรื่องได้ราว เดียวเขาจะมาเห็นหลวงตาซ็อกมันก็เป็นภัยต่อโลก เขาเสียใจใช้ไหมละ นั้น จึงต้องได้ระวาง ถ้าให้เกิดตามเทศน์จริง ๆ นี้เราพูดจริง ๆ นะ ถ้าให้เป็นไปตามหลักธรรมชาติของจิตจริง ๆ แล้วนี่อย่าเอาอะไรมาเทียบเลย ฟุ้งที่เดิวนั้นฟุ้งซัน เป็นยังงี้ธรรมพระพุทธรเจ้า ให้ประจักษ์อยู่ในจิตนี้ทูลถามพระพุทธรเจ้าทำไม พระพุทธรเจ้ามีหรือไม่มีถามหาอะไร นี่คืออะไร ก็พยานแห่งศาสดา แน่ะก็อย่างนั้นเอง ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเราตถาคต เห็นอย่างนี้แล้วถามหาพระพุทธรเจ้าทำไมเท่านั้นพอ

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๒๙ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๑ บาท ดอลลาร์ได้ ๑๐๐ ดอลลาร์ ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงไว้แล้วเวลานี้ได้ ๒,๗๕๐ กิโล ทองคำที่ได้หลังจากมอบเข้าคลังหลวงแล้วนั้นได้ทองคำที่หลอมแล้ว ๒๕๐ กิโล ทองคำที่ไม่ได้หลอมได้ ๑๔ กิโล ๖๒ บาท ๔๙ สตางค์ ที่นี้รวมทองคำทั้งหมดได้ ๓,๐๑๔ กิโลครึ่ง

เมื่อเช้านี้ก็โอนเงินไปอีก ๒๑๑ ล้าน อีกบัญชีหนึ่ง ๑๐๔ ล้าน รวมกันเป็น ๓๑๕ ล้าน อันนี้ที่เขามาให้เซ็นเมื่อเช้านี้ เซ็นไป ๒๐๐ ล้าน จะโอนวันนี้เลย เขาจะให้ทันทีกับวันที่เขาจะมอบวันที่ ๑ กับวันที่ ๓ คือทองคำนี้ พันกิโลเท่ากับ ๑ ตันที่เขาจะมามอบวันที่ ๑ ห้าร้อยกิโล วันที่ ๓ ห้าร้อยกิโล แล้วเอาเงินจำนวนนี้เข้าไปซื้อให้ทันการ เซ็นถอนให้เขาเรียบร้อยแล้ว ให้เขาโอนในเช้าวันนี้เองถึงเดี๋ยวนั้นเลย กรุณาทราบไว้ตามนี้ เวลาเงินจะออกถึง ๖๐๐ ล้านนะ ที่เรากำหนดไว้นั้นยังเหลืออีก ๒๐๖ ล้าน จะได้ทองคำมาคราวนี้ เป็นทองคำหนัก ๑ ตันเลยนะ คือวันที่ ๑ มอบ ๕๐๐ กิโล วันที่ ๓ มอบอีก ๕๐๐ กิโลคือทางโรงหลอมเขาจะมามอบให้เรา ไม่ใช่เราจะมอบคลังหลวงนะ มามอบให้เราก่อน แล้วก็เก็บไว้เรียบร้อย จนกระทั่งได้เวลาสมควรที่เราจะไปเมื่อไร เราค่อยพิจารณากัน แล้วจึงจะไปมอบทองคำทั้งหมดนี้เข้าสู่คลังหลวงของเรา กรุณาทราบตามนี้นะ

(ถวายปัจจัยวันเกิดหลวงพ่ोज้าคะ)เออ วันเกิดหลวงพ่อมานวันนี้ ไหว้วันตาย หลวงพ่อเขารื้ออันนั้นแล้วนะ เขารื้อเมรุหลวงพ่อกันข้างหนึ่งแล้ววานนี้ เมื่อวานนี้เขารื้อแล้วเราไปส่งเขารื้อเอง เพราะทำศาลาไปถึงนั้นแล้วมันไปตัดเอาตรงนั้น เลยต้องรื้อเอาตรงนั้นออกให้ศาลาเดินเต็มเหนี่ยว อันนั้นรื้อเข้าไป มันควรจะต้องเหลือแต่รั้วรอบ ๆ เล็ก ๆ เอาไว้เท่านั้น นอกนั้นรื้อออกหมดเลย (ถวายดอลลาร์ทั้งหมด ๙๐๐ ดอลลาร์จ้าคะ) ไม่ใช่ของง่ายนะ ๙๐๐ แล้วนะวันนี้ เราสั่งไว้เรียบร้อยแล้ว ผู้ที่เก็บดอลลาร์นี้พอเงินครบจำนวนตั้งแต่พันดอลลาร์ขึ้นไป ให้เอาเข้าบัญชีดอลลาร์ ถ้ายังขาดนั้นเก็บไว้รอ ๆ พอถึงพันขึ้นไปแล้วเอาเข้า ๆ เราสั่งมาตลอด พอ สิบล้านนี้ก็วันพรุ่งนี้เข้าแหละ แต่ นี้ ๙๐๐ ยังไม่เข้า รอไว้ก่อน รออีกร้อยหนึ่งเสียก่อน

(อีกร้อยหนึ่งกำลังจะมาจ้าคะ) ที่ไหนจะมา (เขาจะถวายอีกครั้ง) เอาละพูดเท่านั้นพอ เราไม่เอาอีกละเราพูดสนุกเฉย ๆ เราไม่เอา ขนาดนี้พอดีพอดีแล้วกับผู้ที่ผู้รับเหมาะสมแล้ว อันนั้นเป็นกรณีพิเศษ เราพูดเป็นกรณีพิเศษ เรียกว่าตลกออกนอกทะเลทั้งสองเลยไม่ต้องมาเข้าในวงนี้เข้าใจหรือเปล่า เอาละไม่เอา เราพูดเล่นก็มีสนุกสนานก็มี พระพูดตลกเป็นก็มีนี่วะ อย่างนี้เรียกว่าตลก ว่าจะเอาเท่านั้นเท่านี้ เวลาเอามาให้แล้วไม่เอา แน่ะ ตลก พอแล้วนี้ ๙๐๐ ขนาดนี้หาได้ยาก มากี่วันแล้วยังไม่เคยได้ดอลลาร์

๙๐๐ อย่างนั้นะ วันนี้ ๙๐๐ นี้จะคืบเอาอีกเป็น ๑,๐๐๐ มันกินไป หลวงตาองค์นี้พะ
 พิลึก ไม่เอา เอาแค่นั้นพอ

(หลวงตาเทศน์วันนี้ พอดีลูกพิจารณาเรื่องภาระชั้นธออยู่เจ้าคะ) มันก็มีเท่านั้นจะ
 ไปพิจารณาอะไรอีก ต้นไม้ ภูเขา ที่ไหนอีก เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ยุ่ง ก็มันอยู่เฉพาะของ
 มันก็พิจารณาของมันเองโดยเฉพาะ ๆ เมื่อมีเชื้ออยู่ที่ไหนมันก็หมุนของมันไปเอง มัน
 หมดเชื้อแล้วตั้งใส่กันมันก็ไม่เข้า ก็เท่านั้นเอง เข้าใจหรือเปล่าละนี่วงแคววงกว้างมันก็รู้
 อยู่กับผู้ปฏิบัติเป็นชั้น ๆ เป็นตอน ๆ ไปเราจึงไม่ค่อยได้ยุ่งอะไรมากนัก

(ขอถวายให้ครบ ๑,๐๐๐ ดอลลาร์เจ้าคะ) มาจากไหน ไม่ใช่มาจากคุณหญิงอวย
 เทรอ(เปล่าเจ้าคะ) ถ้าอย่างนั้นเอา อันนี้เอา วันพรุ่งนี้คงจะเข้าแหละ (กะว่าจะถวาย
 พรุ่งนี้ พอดีวันนี้มันขาดก็เลยถวายวันนี้เลยเจ้าคะ) ยิ่งดี ๆ เอาละที่นี้ได้ ๑,๐๐๐ แล้ว
 เห็นไหมละ ไม่ถอยละ ให้ถอยไม่มีเลย หลวงตาปากก้าวหน้าไม่มีคำว่าถอย หมุนตัวเลย
 เทียว คอขาด-ขาดไปเลย ให้ถอยไม่ได้นะเรา เราถอยไม่ได้ ถ้างั้นเวทีแล้วพืดเลย
 ตกเวทีแล้วขึ้นมาใหม่ถ้าขึ้นมาได้ ถ้าขึ้นไม่ได้พอให้เขาหามได้ เอา หามขึ้นไปอีก ถอย
 เมื่อไรวะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันทต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd